



Демократска партија социјалиста која је непрекидно на власти од првих вишестраначких избора 1990. године, дочекаће ове, као и све претходне изборе, као фаворит. А уколико јој се поново супротстави разједињена опозиција, шансе да се промијени власт у најмлађој европској држави примљеној у УН, јесу минималне.

Занимљиво је да једино у Црној Гори насљедници комуниста нису били опозиција. Многи вјерују да би мало опозиционог стажа било љековито за оне који су почетком деведесетих година прошлог вијека из одоре Савеза комуниста ускочили у дрес ДПС-а и захваљујући, прије свега, свом лидеру Милу Ђукановићу, његовим методама и харизми, навикли да побјеђују и неконтролисано владају.

Основно политичко питање данас у Црној Гори гласи: да ли је сазрело вријеме за црногорски ДОС?

Три највеће опозиционе партије: Нова српска демократија, Покрет за промјене и Социјалистичка народна партија, најављују да ће се удружити и направити јединствену листу за предстојеће изборе. СНП је под вођством Срђана Милића успјела да се консолидује, а Андрија Мандић и Небојша Медојевић су "спустили дурбин". Први је "прихватио реалност" да је Црна Гора независна држава, а другоме је, послје председничких избора, јасно да сваки узлет траје само одређено вријеме.

Они који навијају за свеопште национално помирење у Црној Гори сматрају да би на тој евентуалној јединственој листи требало да се нађу и представници Бошњака и Муслимана, Бардхијеви и Сиништајеви Албанци, либерали Славка Перовића, као и неки такозвани независни интелектуалци, као што су, рецимо, Миодраг Лекић и Милан Поповић. Подсјећају и њих и лидере још неких мањих странака у Црној Гори, и српске и црногорске провенијенције, на судбину Српског покрета обнове који је остао изван ДОС-а и до данас се није опоравио од изборног краха.

Судећи по блогу Славка Перовића на интернету и честим коментарима на актуелне

теме, он у Прагу, гдје живи, помно и са извјесном страшћу прати збивања у Црној Гори. А многобројни коментари на његове текстове говоре да га либерали нису заборавили. Само, питање је има ли Перовић снаге за одмрзавање ЛСЦГ и нови почетак.

У сваком случају, времена за губљење и пренемагање изузетно хетерогене црногорске опозиције нема, јер је до избора остало мање од два мјесеца. Није вријеме ни за сујетне. Тачно је да је Народна странка прва поменула јединствену изборну листу опозиције, али је сасвим логично да се прво договоре три највеће опозиционе партије, па да онда позову мање да им се придруже. СНП не би требало да се заноси да јој је свеједно да ли ће сама или у коалицији изаћи на изборе и да с те позиције улази у преговоре о заједничкој листи. Гордост у опозицији бирачко тијело је већ знало да казни. И пратиће помно ко се како понаша у вјечито (до сада) неуспјешној причи о јединству опозиције.

Закључак је једноставан – поштено састављена, јединствена опозициона листа, на којој су Црногорци, Срби, Бошњаци, Муслимани и Албанци била би дорастао такмац Демократској партији социјалиста. Онда би на вјечито питање симпатизера ДПС-а: "А за кога другог да гласам?" – одговор могао да гласи: "За све друге."